

În ce fel este Noul Ierusalim Mireasa lui Hristos?

11 aprilie 2009

Gili Cârstea

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

În fața acestei declarații categorice, se ridică întrebarea: Autoarea acestui pasaj se încadrează și ea în afirmația că ultima solie de har va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă?

Sora White a fost categorică asupra unui lucru: Solia trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones a fost „cu adevărat solia îngerului al treilea” (RH, 22 nov 1892). Această solie, spune dânsa, are o „slavă crescândă,” adică se dezvoltă, capătă dimensiuni și aspecte necunoscute mai înainte, și trebuie ținut pasul cu ea. Când a declarat că „marea strigare a și început” prin descoperirea neprihăririi lui Hristos, dânsa specifica un element esențial: „Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 1 apr 1890).

Dacă solia „neprihăririi lui Hristos” a început în 1888 la Minneapolis, și reprezintă începutul soliei îngerului din Apocalips 18, înseamnă neapărat că trebuie să apară elemente noi în înțelegerea noastră despre sanctuar, dacă suntem dispuși să înaintăm în „slava ei crescândă.” Altfel o vom numi lumină falsă.

Cum a reacționat sora White în fața acestei realități? A înaintat ea „în slava crescândă a soliei? Sau a numit-o și ea „lumină falsă”?

Avem în față o dovadă uimitoare că sora White a înaintat în „slava crescândă” a soliei îngerului al treilea, și a apărât această lumină chiar cu riscul să fie abandonată de toți prietenii ei din conducerea bisericii. Da, a riscat chiar să fie expulzată în Australia de dragul ei.

Înainte de 1888, poziția bisericii referitoare la Nuntă, Mireasă și curățirea sanctuarului era aceea descrisă în Marea Luptă, capitolul „În Sfânta Sfintelor,” redată astfel:

„În parabolă, când mirele a venit, ‘cele ce au fost gata au intrat cu el la nuntă.’ Venirea mirelui arătată aici are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăției Sale. Sfânta cetate, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta împărăției, este numită ‘mireasa, soția Mirelui.’ Îngerul i-a spus lui Ioan: ‘Vino aici și-ți voi arăta mireasa, soția Mirelui.’ ‘El m-a dus în

Duhul, zice profetul, și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu' (Apoc 21:9-10).

„Atunci este clar că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Mirelui sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa, se spune despre poporul lui Dumnezeu că este oaspete la masa de nuntă (Apoc. 19,9). Dacă sunt oaspeți, nu pot fi reprezentați și prin mireasă. Hristos, așa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri ‘stăpânirea, slava și împărăția.’ El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăției Sale, ‘pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei’ (Dan. 7,14; Apoc. 21,2). După ce a primit Împărăția, va veni în slava Sa, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, pentru mântuirea poporului Său, care trebuie să ‘stea cu Avraam, Isaac și Iacov,’ la masă în Împărăția Sa (Matei 8,11; Luca 22,30), pentru a participa la masa nunții Mielului.

„Vestirea ‘Iată Mirele vine,’ din vara anului 1844, a făcut ca mii de oameni să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul convenit, mirele a venit, dar nu pe pământ, cum așteptau oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri, la nuntă, să-și primească Împărăția. ‘Cele care erau gata, au intrat cu El la nuntă și s-a încuiat ușa.’ Ei nu puteau fi prezenți în persoană la nuntă, deoarece ea are loc în ceruri, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmașii lui Hristos trebuie ‘să aștepte pe Domnul când Se va întoarce de la nuntă’ (Luca 12,36). Însă trebuie să înțeleagă lucrarea Lui și să-L urmeze prin credință atunci când intră înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta se spune că ei merg la nuntă. (GC 426-427).

Prin urmare, când au fost scrise aceste rânduri (cartea a fost publicată în 1888), aceasta era lumina despre sanctuar: Mireasa este Noul Ierusalim ca cetate, în sens material, iar viitorii ei locuitori, poporul lui Dumnezeu, sunt oaspeții la nuntă. Deci, ei nu puteau fi și oaspeți și Mireasă în același timp.

Biserica a rămas la această interpretare până în ziua de azi. Nimic nu s-a schimbat. Nimeni nu se întreabă de ce Mirele, dacă a primit Împărăția în 1844, nu vine la ospăț, iar Dumnezeu încă nu a început să împărățească (Apoc 19:6). Aceasta ridică o altă și extrem de serioasă întrebare:

Dacă Mireasa este o cetate materială, în cer, și nu este pregătită, atunci de ce a avut loc nunta în 1844? Nunta are loc doar atunci când Mireasa este pregătită. Dacă Nunta a avut loc în 1844, aceasta înseamnă că Sfânta cetate era pregătită, că atunci i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, și astfel Dumnezeu trebuia să înceapă să împărățească, iar Hristos să înceteze lucrarea de Mijlocitor, înainte ca harul să se încheie. Dacă harul nu s-a încheiat, iar Hristos este încă mijlocitor în Sfânta Sfintelor, atunci este clar că Nunta nu a avut loc; mai precis, nu Noul Ierusalim, ca cetate, este Mireasa.

Nu reproșăm sorei White sau pionierilor că nu au înțeles corect, la acea dată, alegoriile Scripturii la acest subiect, și au luat prea literal descrierea Noului Ierusalim. Acela era adevărul atunci, și el trebuia proclamat așa cum era înțeles. Era adevăr prezent.

În octombrie 1888, lumină a venit din cer despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Solia 1888 era „cu adevărat solia îngerului al treilea,” un început care trebuia să se dezvolte în „solia celuilalt înger” care să lumineze pământul cu slava lui.”

A ținut sora White pasul cu lumina? A înaintat ea în „slava crescândă a soliei îngerului al treilea,” sau doar a recomandat altora?

Să vedem.

În timpul sesiunii CG din 1888, ascultând predicile celor doi mesageri, sora White exclama uneori: „Fraților, aici este mare lumină.” A fost zdrobită când a constatat că liderii bisericii se împotrivesc luminii și batjocoresc pe mesageri. Era hotărâtă să părăsească sesiunea în toiul ei, dar îngerul Domnului a oprit-o, explicându-i că acolo poporul repetă revolta lui Core, Datan și Abiram, și că este nevoie de prezența ei în tabără. A rămas, doar ca să constate „furia satanică” împotriva a ceea ce ea spunea că este „mare lumină.”

Imediat după sesiune, dânsa a plecat împreună cu Jones și Waggoner să viziteze adunările de tabără, spre „a da poporului o șansă,” dacă cei din poziții de răspundere nu apreciază lumina. A avut astfel ocazia să asculte și să analizeze solia, să urmărească reacția poporului și să constate maniera de lucru a Duhului. A fost uimită și încântată. Niciodată nu mai văzuse o asemenea redeșteptare autentică, dar lipsită de excitații inutile. Duhul lui Dumnezeu Se „revărsa ca un val” peste popor, sub puternica predicare a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, taina lui Dumnezeu în trup păcătos.

Ea a făcut declarații publice că este de partea soliei, ca toată biserica să știe că Dumnezeu avea intenții serioase la Minneapolis:

„Când Domnul a dat fraților mei povara proclamării acestei solii, eu m-am simțit nespus de recunoscătoare față de Dumnezeu, căci am știut că solia este pentru acest timp” (3 SM 173).

„Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să stau alături de frații mei și să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp” (RH, 18 martie 1890).

Jones, Waggoner și Prescott înțeleseseră că Hristos a fost Fratele mai mare al unei noi familii, divino-umane, primul om „înviat” din moartea despre care se vorbise în Eden. Pavel spune răspicat că Hristos este cel întâi-născut dintre cei morți:

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Col 1:18).

Din exilul australian ea a început să scrie altfel despre sanctuar. În Parabolele Domnului Hristos (COL), dânsa spune că nunta nu este o ceremonie prin care Hristos primește Noul Ierusalim ca moștenire a coroanei, așa cum scrisese în Marea Luptă (GC), publicată în 1888. Nunta, spune dânsa în COL 307,

este unirea dintre divin și uman. Aceasta este o evidentă înaintare în slava crescândă a soliei, o poziție pe care biserica nu o cunoscuse înainte de 1888. Noul limbaj era fără ambiguități:

„Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumparați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: ‚Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.‘ ‚Nu te vor mai numi ‚Părăsită...‘ ci te vor numi ‚Plăcerea Mea este în ea...‘ căci Domnul Își pune plăcerea în tine.‘ ‚Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine‘ (Isa 62,5.4; Țef 3,17). Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor cerești, apostolul Ioan a scris: ‚Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: ‚Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit.‘ ‚Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului‘” (Apoc. 19,6.7.9) (DA 151).

Acum avea o nouă înțelegere a scopului sanctuarului, complet străină de imaginea descrisă în GC:

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Așa ceva nu scria în Marea Luptă. De ce? Deoarece dânsa primise lumina cu bucurie, și înaintase „în slava crescândă” a soliei îngerului al treilea.

Lumina crește, și oricine nu crește împreună cu ea o va numi lumină falsă. În plus, va rămânea plecat în fața unui idol, în fața unei statui care nu poate ajuta.

O statuie a rămas, pentru biserica rămășiței, poziția despre Templu și Nuntă exprimată în capitolul „În Sfânta Sfintelor” din GC. Da, este o credință măreață a trecutului, care a însemnat mult pentru pionierii adventiști. Dar a venit lumină adițională, iar autoarea acelei poziții a mers înainte, chiar dacă se părea că toți au părăsit-o. Deși frații o acuzau că „sora White s-a schimbat,” ea știa că ceea ce a trimis Domnul în 1888 este începutul luminii îngerului a cărui slavă va lumina pământul. De aceea și-a făcut obrazul ca o cremene, riscând să fie discreditată și evitată.

Desigur, nu se ajungea aici dacă pionierii interpretau corect Noul Ierusalim ca o pildă pentru scopul lui Dumnezeu cu biserica Sa, poporul Său.

Mulți se întreabă de ce nu a corectat dânsa poziția din Marea Luptă, dacă lumina venită după 1888 impunea o astfel de restructurare dramatică a poziției vechi.

Răspunsul este evident pentru oricine cunoaște Scriptura. Hristos a schimbat radical sistemul ceremonial, schimbare care poate fi numită abandonare totală, pentru noi. Capitolul 5 din Matei este elocvent: „Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.’ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Mat 5:38-39).

De ce nu a luat Domnul Hristos inițiativa de a modifica scrierile lui Moise, spre a se potrivi noii Sale interpretări? Vocea care vorbea acum în El nu era Același Spirit care vorbise lui Moise? De ce se contrazic? De ce nu a făcut corecturile necesare?

Din două motive simple. Primul, ca o dovadă pentru noi că adevărul vine în cantități mici, spre a nu aliena pe destinatarii lui. El dorește să ne ajute să înțelegem că în spatele metaforelor se ascund adevăruri profunde, și astfel să nu ne hazardăm cu o evaluare la prima vedere. Al doilea, spre a ne oferi o platformă sigură pe care să stăm, atunci când nu dorim să înaintăm în slava crescândă a luminii. Când poporul dorește să stea tare la vechile hotare, unica lui siguranță este adevărul vechi, așa neînțeleș și rudimentar cum este el.

Așa părea adevărul înainte de 1888, că Mireasa reprezintă Noul Ierusalim, și că Nunta înseamnă o ceremonie prin care Domnul Hristos primește cheia și proprietatea acelei cetăți de aur. Doar atât puteau înțelege în acel punct al istoriei, și a fost bine că s-au ținut de el. Fuseseră chemați la ușa sanctuarului și rugați să aștepte puțin, deoarece Hristos intrase la Nuntă. Nu au înțeles că Nunta însemna ștergerea păcatelor pentru cei morți în Hristos, deși credeau că aceasta a început în 1844. Nu înțelegeau natura legământului cel veșnic, și cum ar fi posibil ca legea să fie scrisă în inimile unui popor care acum se odihnește în Hristos.

În 1888 venise timpul pentru trecerea „judecății” la cei vii, și astfel era nevoie de înțelegerea faptului că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307). Altfel, nimeni nu ar fi venit la Nuntă.

Solia a venit, dar, spre dezamăgirea cerului, Mireasa nu a voit să înainteze „în slava crescândă” a soliei ingerului al treilea, în ciuda celei mai solide acreditări a solilor, sprijiniți masiv și fără ezitări de cea mai autorizată voce din adventismul tuturor timpurilor.

De atunci, unul câte unul am părăsit pe Hristos în lucrarea Sa din Sfânta Sfintelor, unde așteaptă să încheie legământul cel veșnic cu biserica Sa. De ce? Deoarece credem că Nunta nu ne privește, deoarece a avut loc în 1844 între Hristos și Noul Ierusalim.

Alături de multe altele, acesta este un exemplu, o confirmare a adevărului că solia îngerului al treilea va fi numită lumină falsă de către cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă. Iar poziția curajoasă a sorei White este o dovadă de netăgăduit că ea a înaintat în acea lumină, fără de care pământul nu va fi niciodată luminat de slava lui Dumnezeu.

Pentru cei care nu doresc să înainteze în slava crescândă a soliei, singura variantă sănătoasă este să stea pe platforma adevărilor începătoare, în speranța că vor fi dispuși să crească, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Aceasta, evident, dacă între timp nu vor începe să numească adevărul prezent „lumină falsă,” convinși că dețin poziția corectă despre Sanctuar și Nuntă.

***